

» ЗЪ-а овладанъ свѣтъмъ отъ радость.

« Нанстина познавамъ го много до-
« бръѣ ». Отговори старецъ-а. Много
« нѣща се случихъ въ отсъдствіе то ти. «

Пущинакъ-а тогива расказа на
Кнѣза сички-тѣ онези, които знаеше за
Исторіиѣтъ на малкій Генрихъ. И за-
радъ да дигни отъ него сѣко нетърпеніе
показа му краснымъ портретъ на кнѣ-
гинѣ-та.

Кнѣзъ-а като ги видѣ извика. » О!
« тѣ-е сѣща-та та, и струва ми се, че
« ѣхъ гледамъ живъ, но ми се струва,
« че скръвь-та трѣба да ѣ променила
« лицето. Но дѣ е дѣтето ми? «

Близко до назн. « Отговори ста-
« рецъ-а. «

» Близко до назн? рече кнѣзъ-а, тѣ-
« такси скочи вързата и каза. « О!
« какъ ни ми каза по преди благін от-
« чѣ, но молихъ та, забеди ма скоро при
« него. «